

ה"ט 47878/09/22 - מרים כיואן נגד קובי אמסלם ע"י

בית משפט השלום בעכו

ה"ט 47878-09-22 כיואן נ' אמסלם

תיק חיצוני:

בפני כב' השופטת אביגיל זכריה, סגנית הנשיאה

מבקשת: מרים כיואן

ע"י ב"כ עו"ד תאבר עסאף

נגד

קובי אמסלם ע"י ב"כ עו"ד מזרחי

משיב:

החלטה

בפניי בקשה למתן צו למניעת הטרדה מאיימת.

במועד הגשת הבקשה ניתן צו במעמד צד אחד והיום התקיים בפניי דיון במעמד שני הצדדים.

המבקשת טוענת כי היא והמשיב עובדים באותו מקום עבודה וכי היחסים ביניהם עכורים ועל רקע זה מתנכל לה המשיב ומכנה אותה בכינויים כגון "מחבלת". עוד טענה המבקשת כי באירוע שהיה לפני כעשרה ימים ניסה המשיב לדרוס אותה ברכבו.

המשיב טוען כי הבקשה הינה מופרכת וחסרת בסיס וכי למעט ויכוח שהיה בין הצדדים לפני כעשרה ימים הרי שאין בסיס לטענות המבקשת וכי לא אירעה הטרדה מאיימת בעבר ולא תתקיים כזו בעתיד.

מטעם המשיב הובאה עדה שהייתה נוכחת באירוע שהתרחש לפני עשרה ימים.

המבקשת לא הביאה עדים או ראיות נוספות מטעמה.

לאחר שעיניתי בבקשה ושמעתי טיעוני הצדדים, נחה דעתי כי דין הבקשה למתן צו למניעת הטרדה מאיימת - להידחות.

להלן הנימוקים.

חוק מניעת הטרדה מאיימת, התשס"ב 2001 - המסגרת המשפטית

החוק למניעת הטרדה מאיימת נחקק בשנת 2001, מספר שנים לאחר חקיקת חוק למניעת אלימות במשפחה, התשנ"ב עמוד 1

- 1991 ובמידה רבה - בעקבותיו. מדברי ההסבר לחוק עולה כי נחקק, בין היתר, עקב צורך להגן מפני הטרדה מאיימת גם כאשר זו אינה במסגרת יחסי משפחה או זוגיות. ברקע עמד הנתון כי האוכלוסייה העיקרית שתידרש לאכיפתו של חוק זה הן נשים המוטרדות על רקע סיומה של מערכת יחסים או סירובן לפתוח במערכת יחסים שכזו עם המטריד.

בפועל, במהלך השנים ממועד חקיקת החוק ועד היום התרחב באופן ניכר השימוש בו.

מהפסיקה הענפה שכבר קיימת ניתן לראות כי הוא הורחב, בין היתר, לסכסוכי שכנים, סכסוכים כספיים שגררו עמם הטרדה מאיימת, איומים כלפי אנשי ציבור ומניעת הפגנות בסמוך לבתיהם הפרטיים וליישומים נוספים.

הטרדה מאיימת מוגדרת בסעיף 2 לחוק באופן הבא :

"הטרדתו של אדם בידי אחר בכל דרך שהיא או נקיטת איומים כלפיו, בנסיבות הנותנות בסיס סביר להניח כי המטריד או המאיים עלול לשוב ולפגוע בשלוות חייו, בפרטיותו או בחירותו של אדם או כי הוא עלול לפגוע בגופו".

פרט להוראה הכללית, החוק מונה שורה של מצבים אשר יכולים להיחשב כהטרדה מאיימת (בעיקר מסוג stalking) ואולם הרשימה אינה מהווה רשימה סגורה ונסיבות כל מקרה ייבחנו לגופן.

הפסיקה פירשה את האמור בסעיף 2 לחוק כדורש התקיימותם של שני יסודות מצטברים: **האחד** - יסוד הפונה לתקופת עבר ודורש התקיימותה של הטרדה מאיימת מסוג כלשהו בעבר; **והשני** - יסוד הצופה פני עתיד. לעניין היסוד הצופה פני עתיד מבקש הסעד נדרש להוכיח כי נסיבות המקרה מקימות בסיס סביר להניח כי המטריד יטריד או יאיים שוב ויפגע בשלוות חייו, בפרטיותו, בחירותו או בגופו.

רק התקיימות שני יסודות אלה במצטבר יהיה בה כדי להקים עילה למתן הצו.

צו לפי חוק למניעת הטרדה מאיימת אינו עניין של מה בכך.

מדובר בצו שיש בו כדי לפגוע או לגרוע מזכויות יסוד על כל המשתמע מכך לעניין הזהירות שבית המשפט מצווה לנקוט. כב' השופט דנציגר נדרש להיבט המהותי הגלום בצו למניעת הטרדה מאיימת ברע"א 2327/11 פלוני נ' פלוני (פורסם בנבו, החלטה מיום 28.4.11) בקובעו:

"צו מניעת הטרדה מאיימת פוגע בזכויות ואינו עניין דיוני ג דא: צו מניעת הטרדה מאיימת מגביל זכויות יסוד בסיסיות של הפרט כמו חופש התנועה, זכות הקניין, חופש הביטוי, הזכות לחרות ולאוטונומיה".

מן הכלל אל הפרט

מהבקשה ומהטיעונים שנשמעו במעמד הדיון עולה כי בין הצדדים קיים סכסוך מזה זמן מה אשר גורם לעימותים שונים ביניהם.

לגופו של עניין לא מצאתי כי עלה בידי המבקשת לעמוד בנטל ההוכחה הדרוש לעניין מתן הצו המבוקש בשים לב ליסודות הקבועים לביסוס הצו אם לעניין היסוד צופה העתיד ואם ביחס ליסוד הנודע לעבר.

המבקשת טענה בפניי, הן בדיון במעמד צד אחד והן בדיון היום, בצורה נרגשת וסוערת הגם שהדיון התנהל באווירה נינוחה. המבקשת טענה כי בנסיבות המתוארות על ידה ניסה המשיב לכאורה לדרוס אותה וכי כאשר הלינה על כך בפניו - קילל אותה וכינה אותה "מחבלת". המבקשת טוענת כי יש בכך משום איום בשים למצב הביטחוני השורר במדינה ולהשפעתה של מילה מסוג זה על גורמים מסביב.

על אף האופן הרגשי והסוער בו נשמעה עדותה הרי שבפועל לא הציגה המבקשת כל תימוכין לנטען על ידה, לרבות לעניין הדריסה הנטענת והקללות (שגם כשלעצמן ספק אם עולות כדי הטרדה מאיימת) והתרשמתי כי האירוע היה מינורי יותר מהנטען על ידה. עדותה נותרה עדות יחידה של בעל דין על כל המשתמע מכך וגם הנתון כי לא הלכה למקום העבודה בימים האחרונים אין בו כדי להוות שיקול כלשהוא.

המשיב גם הוא העיד בפניי והסביר את האירוע לפיו המבקשת ועובדת נוספת ניגשו לתא המטען של רכבו על מנת לפרוק ציוד וזאת בטרם החנה הוא את הרכב באופן מסודר ועל כן בעת העברת ההילוך האוטו נע מעט לאחור. המשיב הסביר כי לא התכוון לדרוס את המבקשת וכי המבקשת היא שניגשה אליו באופן תוקפני והוא דרש שתעזוב אותו לנפשו ואף קילל אותה. המשיב הכחיש שאמר את המילה "מחבלת" וטען כי אמר את המילה "מנוולת".

עדותו של המשיב נתמכה בעדות של עובדת נוספת שהובאה להעיד מטעמו ואשר הייתה עמו ברכב.

העדה העידה באופן מסודר וברור ולא התרשמתי כי היא נוטה לצד זה או אחר.

העדה חיזקה את גרסת המשיב בכל הפרטים המהותיים ומצאתי לתת בה אמון.

יתרה מכך: גם אם הייתי נכונה לקבוע כי האירוע נשוא הבקשה עולה כדי הטרדה מאיימת - נתון שלא מצאתי לקבוע - הרי שמדובר בהטרדה מאיימת שאירעה בעבר.

לא עלה בידי המבקשת לבסס באופן הנדרש את החשש העתידי מפני המשיב או נקיטת אמצעים שיש בהם כדי להוות הטרדה מאיימת כמשמעה בחוק וזאת בייחוד בשים לב ליסוד הצופה פני עתיד (השוו בעניין זה: ע"ש (ב"ש) 1506/09 עו"ד מועלם נ' עו"ד גלבוע, פורסם בנבו, פסק דין מיום 19/3/09).

טיעונה הכללי של המבקשת נותר עמום וסתמי ואינו מקים את החשש כי המשיב ינקוט בפעולות המהוות הטרדה מאיימת. המשיב עצמו ציין כי אין לו ענין בקשר כלשהוא עם המבקשת במסגרת העבודה ומחוצה לה.

סוף דבר

משלא עלה בידי המבקשת לעמוד בנטל ההוכחה, **דין הבקשה - להידחות.**

הצו הזמני שניתן מבוטל.

למותר לציין כי אין בביטול הצו שניתן כדי להכשיר איום או הטרדה מאיימת אחרת, כמשמעה בחוק, מצד המשיב, כלפי המבקשת וממילא פתוחה הדרך בפני המבקשת לשוב ולעתור בעתיד למתן סעד כאמור ככל שיתקיימו נסיבות המצדיקות זאת.

לאחר ששקלתי בדבר ובשים לב לאופי ההליך ולהוראות הדין החל בכל הנוגע לפסיקת הוצאות - אין צו להוצאות.

המזכירות תמציא ההחלטה לצדדים ולתחנת המשטרה הרלבנטית.

ניתנה היום, ד' תשרי תשפ"ג, 29 ספטמבר 2022, בהעדר הצדדים.